

כרי מגו תלפא. שנים מן השלשה יצאו ויעידו לומר שלשה היינו: אס יש שם צ"ד. וסמט צ"ד שלשה. אלמא אין כח להפקיר ממון זה אלל זה צפוטא משלשה: גילוי מילפא. שידעו שחלקתי צושה: אלמנה. הניזונת מנכסי יתומים מוכרת למונות: שלא צ"ד.

וצלצד שיראו שנים שלא תמכור צוול: מתנ"י מלאה צרפס. בגמרא מפרש מאי אקטריך: היסה צניס הקצרות. והוא הכן: או שאמר לו אל החויר. והוא במקום שהוא מותר לילך סס: הלך וישב לו. הבעלים: אלל לא לטעון. בגמרא מפרש: גב' רפס שאמרו. ששינוי צמשנתנו עסקינן כשאינה ממעה את הבהמה שצמחה להיות צורחת ויוצאת: ואינה משמרת. שאינה נעולה ואס צלת ללאת יולאה. מעייל לגואל כדאמרין לעיל (דף 68.) לגינתו ולחורצתו מנין: צרישא גרסינן והוא שצומדס צווק לפחוס צפיפס גרסינן והוא שצומדס חוץ לפחוס: אני ה'.

אע"פ שאמרתי לך ירא את אביך אני אדון לשניכם ואס אמר לך אביך עבור עול דברי לחלל שבת אל תשמע לו: הוה אמינא ייפאה ליש. דלתי עשה דכינוד דתי ולא מעשה דלא תוכל להמעלס: אצדה עשה ולא מעשה היא השז תשינכס לא תוכל להמעלס: הוקס צנודס. צניזרה שיה כנד את אביך כנד את ה' מהוקך: דליס ציפס חסרון יוס. אס לא יטעון: פריקה איס צה חסרון יוס. שבהמה נשצרת תחת משאה: לומר לך פריקה צחנס. אלל טעינה לא נלטיית אלל צשכר הלכך אי לא כנד פריקה וחתיא מק"ו מטעינה הוה אמינא דיו לצח מן הדין להיות כדון מה טעינה צשכר אף פריקה צשכר: לא מסיימי קראי. נשמעות טעינה הלך אי כתיב חד הוה אמינא לפריקה אחת: רובץ סחמ משאו. משמע שצריך לפרוק: דרמו אינשו וטעונישו צאורחא. אף המשא מוטל על הקרקע שצריך לטעון: מדברי

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

לב.

עין משפט
נר מצוה

קעא א ב מיי פ"יו מהל' אשות הל' יג ופ"י"ח הל' כן סמנ עשין מת טוש"ע אה"ע ס"י קב ספ"ק א: קעב ג מיי פ"יו מהל' אצדה הל' ה סמנ עשין עד טוש"ע ח"מ ס"י רסא ספ"ק ג: קעג ד מיי פ"י"א שס הלכה ית ופ"י"ג מהלכות רוצח הלכה ה סמנ שס טוש"ע ח"מ ס"י רעב ספ"ק ב: קעד ה מיי פ"י"א מהל' אצדה הל' יט ופ"י"ו מהלכות ממירס הל' יג סמנ שס ופ"י טוש"ע ח"מ ס"י רסו ספ"ק ה וטוש"ע ח"מ ס"י רמ ספ"ק ט: קעה ו מיי פ"י"ג מהל' רוצח הל' ה סמנ עשין פל טוש"ע ח"מ ס"י רעב ספ"ק ד: קעז ז ח מיי שס הל' ח טוש"ע שס ספ"ק ו: קעח ז מיי פ"יו מהל' אצדה הל' ה סמנ עשין עד טוש"ע ח"מ ס"י רסא ספ"ק ג: קעה י מיי פ"י"ג מהל' רוצח הל' ה סמנ עשין פל טוש"ע ח"מ ס"י רעב ספ"ק ו: קעט י מיי פ"י"ג מהל' רוצח הל' ה סמנ עשין פל טוש"ע ח"מ ס"י רעב ספ"ק ו: קעצ י מיי פ"י"ג מהל' רוצח הל' ה סמנ עשין פל טוש"ע ח"מ ס"י רעב ספ"ק ו:

אלמנה מוכרת שלא בב"ד. ואל"ת התם משום חנינה או משום שלל תמצוה צ"ד כדמפרש צאלמנה ניזונת (כמונות 97 י: 15) ו"ל דס"ל כיון דאלמנה מוכרת אע"ג דאינה שלה שלא צ"ד משום חנינה ה"ו שותף יטול את שלו שלא צ"ד אע"ג דליכא טעם דחנינא: ב"ית דין הדייבוותא.

HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

תרי מגו תלתא ואי נמי תרי סהדי דפלגת באפי בי תלתא א"ל מנא לך הא א"ל דתנן אם יש שם ב"ד מתנה בפניהם אין שם ב"ד בפני מי יתנה שלו קודם א"ל מי דמי התם דמפיק ממונא מהאי ומותיב להאי בעינן ב"ד אבל הכא (6) דידיה שקלי גילוי מילתא בעלמא הוא בתרי סוגי ליה תדע דתנן: "אלמנה מוכרת שלא בפני ב"ד אמר ליה אביי ולא מי אתמר עלה אמר רב יוסף בר מניומי אמר ר"ג אלמנה אינה צריכה ב"ד של מומחין אבל צריכה בית דין של הדייבוותא: מתנ"י: ימצאה ברפת אין חייב בה ברה"ר חייב בה יואם היתה בבית הקברות לא ישמא לה יאם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר לא ישמע לו ופרק וטעון פרק וטעון אפילו ארבעה וחמשה פעמים חייב שנאמר יעזב תעזוב והלך וישב לו ואמר הואיל ועליך מצוה אם רצונך לפרוק פרוק פטור שנאמר עמו יאם היה זקן או חולה חייב מצוה מן התורה לפרוק אבל לא לטעון ר"ש אומר אף לטעון רבי יוסי הגלילי אומר אם היה עליו יתר על משאו אין זקוק לו שנאמר תחת משאו משאוי שיכול לעמוד בו: גב' אמר רבא ברפת שאמרו א"ינה מתעה ואינה משמרת אינה מתעה מדקתני אינו חייב בה ואינה משמרת מדאיצטרך למיתני אינו חייב בה דאי סלקא דעתך משמרת השתא משכח לה אבראי מעייל לה לגואי משכח לה מגואי מבעיא אלא שמע מינה אינה משמרת שמע מינה: מצאה ברפת אינו חייב: א"ר יצחק (7) והוא שעומדת תוך לתחום מכלל דברשות הרבים ואפילו בתוך התחום נמי חייב איכא דמתני לה אסיפא ברה"ר חייב בה אמר רבי יצחק והוא מכלל דברפת חוץ לתחום נמי אינו חייב בה: בבית הקברות לא ישמא לה יאם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזיר תחזיר וטעון ר"ש אומר אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' (8) כולכם חייבין בכבודי טעמא דכתב רחמנא את שבתותי תשמרו הא לאו הכי הוה אמינא צייטא ליה ואמאי האי עשה והאי לא תעשה ועשה (9) ולא אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה איצטרך ס"ד אמינא הואיל והוקש כיבוד אב ואם לכבודו (10) של מקום שנאמר כאן (11) כבוד את אביך ואת אמך ונאמר להלן (12) כבוד את ה' מהונך הלכך לציית ליה קמ"ל דלא לשמע ליה: מצוה מן התורה לפרוק אבל לא לטעון: מאי אבל לא לטעון אילומא אבל לא לטעון כלל מאי שנא פריקה דכתיב עזב תעזב עמו טעינה נמי הכתיב (13) הקם תקים עמו אלא (14) מצוה מן התורה לפרוק בחנם ולא לטעון בחנם ר"ש אומר (15) אף לטעון בחנם תנינא להא דת"ר פריקה בחנם טעינה בשכר ר"ש אומר דרבנן דאי ס"ד כר"ש לכתוב רחמנא טעינה ולא בעי פריקה ואנא אמינא ומה טעינה דלית בה צער בעלי חיים וליכא חסרון כים חייב פריקה דאית בה צער בעלי חיים וחסרון כים לא כל שכן אלא למאי הלכתא כתיביה רחמנא לומר לך פריקה בחנם טעינה בשכר רובי שמעון מאי טעמא משום דלא מסיימי קראי ורבנן אמאי לא מסיימי קראי הכא כתיב רובץ תחת משאו התם כתיב נופלין בדרך דרמו אינהו וטעונייהו באורחא משמע ורבי שמעון נופלין בדרך אינהו וטעונייהו עלוייהו משמע אמר רבא מדברי

(א) כמונות 15, (ב) נ"י הטור צ"י רס"א כיון שאין לו פתחים בכל ארבע רוחותיו, (ג) וכו' נ"י נ"י ויש גירסא אחרת להפך והיא גירסת הרמב"ם וע"פ ובקשר כות שעות, (ד) יצמות ו, (ה) נ"י חוס' קידושין לב ד"ה רב יהודה, (ו) נ"י לעיל ל' חוס' ד"ה הא הא א"ן, (ז) קידושין ל' ע"ש, (ח) נ"י לעיל ל"א, (ט) נ"י דב"ס כנ, (י) עין חוס' דכמונות 97 נ"י שמרלו בע"ה,

תורה אור השלם
1 בי תראה חמור שנתא רבץ תחת משאו ותולת מעוב לו עוב תעוב עמו: שמות כב ה
2 איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' אלהיכם: ויקרא יג ט
3 כבוד את אביך ואת אמך למען ירכיבו ומיך על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך: שמות כב כ
4 כבוד את ה' מהונך ומראשית כל תבואתך משלי ג ט
5 לא תראה את חמור אחרך או שורו גפלים בדרך והתעלמת מיהם הקם תקים עמו: דברים כב ד

הגהות הב"ח
(א) גמ' אלל הכא דידד שקלי: (ב) שם אל' ה' אלהיכם כוללס:

גליון הש"ס
רש"י ד"ה לומר וכו' הלכך אי לא כתיב טעון זה כמד רש"י צ"ל דף 9 ע"ב ד"ה שיעורו:

רבינו הגנאל
קמיה תלתא. אמר ליה רב ספרא מנא לך [הא] אמר ליה תנן אי שם ב"ד מתנה בפני ב"ד אמר ליה מי דמי התם אפוקי ממנא הוא ובעי ב"ד אבל הכא דידד שקלי בתרי סוגי ליה תדע דקתני אלמנה מוכרת את ב"ד. ואסיק משמיה דרב נחמן בתהיא דאינה צריכה ב"ד מומחה אבל צריכה (אפי"ו) ב"ד הדייבוותא מתנ"י מצאה ברפת וכו' עד אמר לו אביו היטמא או אל תחזיר לא ישמע לו. ת"ר מנין שאם אמר לו אביו היטמא או אל תחזיר שלא ישמע לו לבטל את המצוה שנאמר איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו כולכם חייבים בכבודי אע"פ שהוזהרין בכיבוד אב ואם אם יאמרו לך חלל שבת אל תשמע לתן אלא ואת שבתותי תשמרו וכן בכל המצות. ומקשינן טעמא

מוסף רש"י
שאם אמר לו אביו לנקות היטמא. צבת הקצרות להשיי אצדה או שהיה עומדת צווק ואמר לו אל תחזיר (יבמות ו.) שנאמר איש אמו ואביו תיראו וגו'. ולפיכך לאו דעומדה ולא דהשנת אצדה מלאו דשבת (סס).

רבינו הגנאל (המשך)
דכתב רחמנא הכי הא לאו הכי הוה אמינא אם יאמר לו אל תשיב ישמע לו אמאי הוא כיבוד אב ואם עשה הוא שנאמר כבוד את אביך והשבה היא עשה שנאמר השב תשיבם לאחריך ולא תעשה שנאמר לא תוכל להתעלם ולא אתי עשה ודחה לא תעשה ועשה. ופרקינן מהו דתימא הואיל ואתקיש כיבוד אב ואם לכיבוד המקום שנאמר כבוד את ה' מהונך אימא ניצייית ליה לאבוא קמ"ל דלא: חייב לטעון ולפרוק אפי' ק' פעמים שאמר עוב תעזב עמו. פ"י פריקה אית בה חסרון כים שאם לא תפרוק המות בהמה תחת משאה טעינה אין בה חסרון כים דליכא חששא למיתת בהמה. ישב לו בעל בהמה ואמר שבו למצוה עליך לפרוק אם תרצה לפרוק פרוק פטור שנאמר עמו. היה בעל בהמה זקן או חולה חייב. מצוה מן התורה